

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **xxxxxx**
 zastoupený advokátem Mgr. Filipem Hajným, se sídlem v Praze 2, Rubešova
83/10

proti

žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem v Praze 1, Staroměstské náměstí
932/6

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2019, čj. 47593/2019,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Po právní moci usnesení bude žalobci vrácen zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč do třiceti (30) dnů od právní moci usnesení do rukou Mgr. Filipa Hajného, advokáta.

Odůvodnění

Žalobce napadl postup žalovaného, který dvěma přípisy odmítl poskytnout žalobci informace, které požadoval jako člen parlamentu - poslanec. Oba přípisy formálně nejsou označeny jako rozhodnutí, žalobce první z nich označuje v žalobě jako rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, druhý jako rozhodnutí o rozkladu. Žalovaný v přípisech sděluje, že nerozhodoval podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o informacích*“).

Žalobce napadl oba přípisy v žalobě, domáhal se jejich zrušení a nařízení povinnosti soudem žalovanému, aby mu poskytl dokument odpovědi, který žalovaný zaslal dne 28. 8. 2019 Evropské komisi v reakci na předběžnou auditní zprávu, a seznam osob, které se na zpracování podílely. V žalobě uvedl, že žádost podal jako poslanec parlamentu podle ust. § 11 zákona č. 90/1995 Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny (dále také jen „*jednací řád*“), obsah žádosti je totožný s návrhem rozsudečného výroku o stanovení povinnosti

informaci poskytnout. Poukázal na to, že žalovaný (ministryně pro místní rozvoj) v médiích poskytovala vyjádření, že ve zprávě „rozporovali každou větu“ (např. v Českém rozhlase). Rekapituluje procesní postup, kdy na žádost mu byla poskytnuta odpověď přípisem ze dne 11. 10. 2019, kdy mu nebyla informace poskytnuta, na což on reagoval podáním rozkladu, na který bylo reagováno přípisem ze dne 5. 11. 2019.

Žalobce s posouzením své žádosti nesouhlasí a tvrdí, že nesouhlasí s tím, že neměl možnost podat rozklad, neboť s ním ust. § 11 jednacího řádu nepočítá, odkazuje přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2013, čj. 8 Aps 5/2012-47, kdy je nutné i na poskytování informací podle jiných právních předpisů použít zákon o informacích. Podle jeho názoru není logické a bylo by v rozporu s principem rovného zacházení, aby poslanec neměl mít v otázce žádosti podle ust. § 11 jednacího řádu týž „procesní komfort“, jako žadatelé podle zákona o informacích. Uvádí, že stejně jako zákon o obcích, ani jednací řád proces poskytování informací nijak neupravuje, a proto je možné subsidiárně užít zákon o informacích. Dále nesouhlasí s tím, že ministryně není povinným subjektem, neboť žalobce žádost směřoval nejen na ministryni, ale i na Ministerstvo pro místní rozvoj jako povinnému subjektu, což uvedl v hlavičce žádosti. Nesouhlasí pak ani s tím, že poskytnutí informací brání zákaz zveřejnění podle článku 4 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 (dále také jen obecně „nařízení č. 1049/2001“). Tato povinnost je uložena pouze orgánům Evropské unie, nikoliv orgánům členských států, uvádí, že nežádal o poskytnutí předběžné zprávy o auditu, ale odpověď žalovaného na tuto zprávu. Namítá dále, že podmínky pro zákaz zveřejnění zprávy již pominuly, neboť audit byl dokončen a je veřejně dostupný na webových stránkách. Tento zákaz se pak nevztahuje ani na seznam osob, které se na vypracování zprávy podílely. Ohledně účelu poskytnutí informací žalobce uvedl, že mají být použity k výkonu jeho funkce opozičního poslance a ke kontrole činnosti vlády a ministerstev.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil, argumentačně zastával též stanovisko, jako v napadených přípisech, odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, sp. zn. 5 A 159/2002, přípisy nepovažuje za rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „s.ř.s.“). Žalovaný podle jeho názoru nebyl povinným subjektem podle zákona o informacích, což je rozdíl oproti případu, který posuzoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 2. 2013, čj. 8 Aps 5/2012-47. Za účelové považuje tvrzení, že žádost byla adresována ministerstvu, nikoliv ministryni, neboť ta byla podávána podle ust. § 11 jednacího řádu, kdy je poslanec oprávněn požadovat informace od člena vlády. Navrhl žalobu odmítnout. Z procesní opatrnosti se pak vyjádřil k dalším argumentům v žalobě, kdy s nimi rovněž nesouhlasí, neboť článek 5 nařízení č. 1049/2001 zákaz zpřístupnění nařizuje i členským státům. Zákaz zveřejnění žalovaný aplikoval na základě průvodní zprávy k dokumentům a z korespondence mezi Evropskou komisí a žalovaným. Za formalistický výklad považuje to, že se zákaz vztahuje na zprávu, nikoliv na odpověď na ni. Ohledně poskytnutí seznamu osob namítal, že v žádosti nebylo uvedeno, k jakému účelu žalobce seznam osob žádá, kdy poskytnutí těchto údajů by vedlo ke zveřejnění jmen referentů (úředníků), kteří jsou povinni dodržovat důvěrný režim, výrazně zasáhlo do jejich soukromého života.

Z obsahu předloženého správního spisu jsou pro rozhodnutí o věci patrné tyto podstatné skutečnosti. Žádostí ze dne 27. 9. 2019 požádal žalobce ministryni pro místní

rozvoj o informace – „odpověď Evropské komisi na předběžnou auditní zprávu ke střetu zájmů členů Vlády ČR“. V žádosti je uvedeno, že žalobce je poslanec a obrací se na ministryni v souladu s § 11 jednacího řádu. Pod jménem ministryně je v hlavičce žádosti uvedeno Ministerstvo pro místní rozvoj se svojí adresou a datovou schránkou. Na tuto žádost odpověděla ministryně dvěma shora uvedenými přípisy, v nichž uváděla obdobnou argumentaci, jako ve vyjádření k žalobě.

Městský soud v Praze před samotným věcným přezkumem důvodnosti podané žaloby zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení, a dospěl k závěru, že napadené přípisy nejsou rozhodnutími ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s., a proto je nutné žalobu odmítnout podle ust. § 70 písm. a) s.ř.s.

Podle názoru soudu v dané věci žalobce zřetelně požádal ministryni pro místní rozvoj (s uvedením jejího jména a příjmení) jako členku vlády ve smyslu ust. § 11 jednacího řádu. Tak je celá žádost formulována a je tak i vymezena příslušným odkazem na právní předpis. Jednalo se tak o žádost podle jednacího řádu na člena vlády poslancem poslanecké sněmovny, nikoliv o žádost podle zákona o informacích. Pokud žalobce v žádosti uváděl i ministerstvo, pak se podle názoru soudu jedná pouze o doplňující informaci o tom, kam má být žádost fyzicky doručena, čemuž odpovídá i identifikace datové schránky. Z obsahu žádosti nikde neplyne, že by žalobce žádal o informaci ministerstvo podle zákona o informacích.

Přesto podle názoru soudu je nutné dále přezkoumat, zda takovou žádostí nemohlo být zahájeno řízení podle zákona o informacích, a to na základě právního názoru podle Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2013, čj. 8 Aps 5/2012-47, jehož se žalobce v žalobě dovolává. Při tomto posouzení je však podle názoru soudu vycházet z toho, zda podaná žádost splňuje podmínky žádosti podle zákona o informacích, což podle názoru soudu nesplňuje, a to již při vymezení povinného subjektu a právního vztahu, který podáním žádosti vznikne. Vzhledem k tomu, že podle ust. § 11 jednacího řádu může být adresátem žádosti člen vlády nebo vedoucí správního úřadu nebo orgánu územní samosprávy, příslušná žádost musí směřovat vůči tomuto subjektu. V daném případě se tak stalo, žádost byla adresována členu vlády, když uvedení ministerstva soud považuje za upřesnění doručovací adresy. Podstatné pro další posouzení ale dále je, zda požadovaná informace směřuje k povinnému subjektu podle ust. § 2 odst. 1 zákona o informacích, což podle názoru soudu formulace ust. § 11 jednacího řádu vylučuje, když ta za příslušný subjekt označuje v daném případě člena vlády, nikoliv úřad (v daném případě ministerstvo). Podle názoru soudu tak člen vlády při plnění své odpovědnosti plynoucí z funkce člena vlády vůči poslanci poslanecké sněmovny není v postavení povinného subjektu podle zákona o informacích, neboť právní vztahy, které podanou žádostí vznikají, jsou obsahově odlišné. Při poskytnutí informací podle zákona o informacích povinný subjekt plní povinnosti vykonavatele veřejné správy a sděluje ty informace, které podle zákona o informacích musí poskytnout. Při odpovědi na žádost poslance poslanecké sněmovny podle jednacího řádu člen vlády plní svou povinnost vyplývající z jeho členství ve vládě. Právní vztahy, které podáním žádosti vznikají, tak podle názoru soudu nejsou srovnatelné, neboť v případě žádosti podle jednacího řádu plní člen vlády svou povinnost jako člen vlády, která je pak následně odpovědná poslanecké sněmovně podle ústavy. Odpovědnost za splnění povinnosti tak v tomto případě nese vláda, nikoliv ministerstvo

jako správní úřad, a to podle ústavy, nikoliv podle právních předpisů upravujících činnost veřejné správy při poskytování informací. Tím podle názoru soudu není splněn definiční znak povinného subjektu podle zákona o informacích, ani další navazující práva a povinnosti, které plynou ze zákona o informacích. Proto postup podle zákona o informacích již z tohoto důvodu není možný.

Soud uvádí, že právní názor uvedený v žalobcem namítaném rozsudku Nejvyššího správního soudu je ve svém komplexním vyjádření velmi široký a může podporovat závěr, že i na shora uvedený případ je nutné aplikovat zákon o informacích. S tím je však podle názoru městského soudu v rozporu právní názor, o němž se opírá žalovaný, uvedený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, sp. zn. 5 A 159/2002, který výslovně postup v případě žádosti týkající se odpovědnosti člena vlády (byť se jednalo o senátora, nikoliv poslance) vymezuje jako neslučitelný se zákonem o informacích. Protože tento právní názor Nejvyššího správního soudu je pro daný skutkový případ speciální vůči žalobcem namítanému pozdějšímu právnímu názoru, soud se při posouzení věci přiklonil k právnímu názoru vyjádřenému Nejvyšším správním soudem v rozsudku sp. zn. 5 A 159/2002.

Za této situace soud žalobu jako celek odmítl podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. ve spojení s ust. § 70 písm. a) s.ř.s., aniž by dále zkoumal případnou včasnost podané žaloby a rozebíral možnost podání rozkladu jako řádného opravného prostředku, neboť na shora uvedeném posouzení by takové zkoumání již nemělo vliv.

Pro úplnost soud uvádí, že se nevyjadřuje k dalším žalobním bodům žaloby, neboť to by mohlo přicházet v úvahu pouze v případě věcného projednání žaloby. Pokud soud žalobu odmítá, neboť dospěl k závěru, že k jejímu projednání nemá dostatek pravomoci, nemůže se k ní dále vyjadřovat.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 3 s.ř.s., výrok o vrácení soudního poplatku se pak opírá o zákon č. 149/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, neboť k odmítnutí žaloby došlo před prvním jednáním.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 14. října 2021

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu